

שמונה ועונות וילדים העובדים... מחיר 1

פמון הילומב

מחיר 1

אשה שולפת אקרוח במשרד הרבנות בירושלים. מציאות "לגולה", מייד אין פלסטיין. מעשה בפני מלח אלמן, אשה גרושה וכלב שחור.

השירים שולח את השבת — מחיר 1

פמון הילומב

מחיר 1

בידות לנחות על אשר אהב... לאנוס. כשהשווד נותן נדבה ואחפאר בה.

מחיר 1

פמון הילומב

מחיר 1

כדור תועה גילה לו טעות בצניעות אשתו. מרגדיה של עתונאי שנפל אפיגום.

נכדו של "בילווי" הלוח הבריכות בארץ.

שירים לילדים מארץ ישראל. מחיר 1.

למכר הבנות עריות של... מחיר 1.

"עתון מיוחד" — העולם בצהוב

גבריאל צפרוני

ויקהם סטיד, עורך ה"טיימס" הונדוני ומבכירי העתונאים בעולם במחצית הראשונה של המאה העשרים, הקדיש בספרו על העתונות פרק מאלף לעלייתה ושקיעתה של העתונות הבלוורתית. אם יש משמעות — אמר — להגדרה זו, הרי שהטכנולוגיה משנה אותה משעה לשעה, והיא נתונה בחסדה של הכותרת לידעיה. כל מי שחזה משרו ביגיעת מוחין ביצירת כותרת של עתון, יביין לטיבה. וצדק לורד נורתקליף, שידע למזג למלאכת הכותרת בניסוחה האמריקאי נופך מקומי עטור השגים טיפוגרפיים, שהקידמה הגוטנברגית יצרה אותם, ולהפיק את מירב התועלת לרווחיותה ורווחתה של העתונות.

אלכסנדר זאוכר, מייסדו ובעליו של "עתון מיוחד" בשמונה עשרה שנות קיומו, לא ידע אנגלית. ספק אם שמע על סטיד או נורתקליף, אבל הוא ידע לעשות כותרות. וכותרת שלא קלעה לדמיונו של הקורא, נחשדה בעיניו לא רק מזיקה למכירת עתונו, אלא חשודה בהכשלה ודונית. כותרת רעה, לא ממצה ותיוורת, דומה היתה לגבינו לחורבה אצילית פרוצה לכל רוח. בבדיחות הדעת היה מביא דברים בשמם של מו"לים בהונגריה מולדתו, אצלם עבד ומניסיונם למד: "לעשות עתון זו אומנות. למכרו, זו אמנות."

הכותרות של זאוכר היו בהחלט יוצאות דופן. למשל, בנוסח מחורז: "בעל מלון שכיו, נעל את אשתו על מסגר וכריח"; או: "עוב את חברתו ושתי ברחוב הטורים, והתחתן עם אסתר העשירה בפורים"; דוגמה נוספת: "חברת קיבוץ בקוקו וסרפן ניסתה לגנוב פרוזה מאת הצייר אבל פן". בעזרת הכותרת השכיל זאוכר ליצור מתח שמשך את עיניו של הקונה. בדרך זו הפך שיגרה לסנסציה.

"עתון מיוחד" לא היו בעיות רגילות. כל בעיה נהפכה למשבר. ומשברים, יאמרו לכם מפיצי עתונים, מוכרים עתונים. כלל תקשורתו נוסף: עתונים מוכרים גוררים אחריהם פרסומות. מרשם ישן זה מעודו לא הכויב, גם לא במקרה של "עתון מיוחד", שביסודו ניבאו לו חיים קצרים למדי. אורך חייו נקבע בצמצום הוצאות ייצורו. היה זה שבועון של שני אנשים. העורך, שמילא בו את כל התפקידים ומתרגמו העברי יהודה ארלשטיין, מורה שהיה למתרגם, שהוסב לעתונאי, ונצמד אל מקצועו הנבחר בדבקות, עד שהיה למחולל כותרות בזכות עצמו.

עד לייסודו של "עתון מיוחד" היתה העתונות העברית כרוכה המכריע מפלגתית, מבשרת התחיה הלאומית, אמונה על הכשרת לבבות ויצירת דפוסי עבריים לצמצה ולקוראיה ומקינה אופטימיות על סביבתה.

"עתון מיוחד" החל את חייו עם הפנים אל הצל. הוא קרא לעצמו: "עתון רפורט בלתי מפלגתי ובלתי תלוי". כזה היה. בעורב ימיו לא הסתיר ואובר את נטייתו ימנית. יחד עם זאת התגאה בכנו, שהיה מחבריו הראשונים של קיבוץ שדה בוקר.

הרפתקה משולשת

בן שלושים היה אלכסנדר זאובר כאשר עלה באביב 1934 לארץ. בנמל יפו העניק לו פקיד מחלקת העלייה של הסוכנות היהודית לירה ארץ ישראלית אחת ואמר לו: "זה יספיק לך לשבוע. אם אין לך מקצוע תוכל לעבוד בכניין. אחרת תלך למושבות, שם יש עבודה לכל דורש. לפי התעודה אתה עתונאי, אבל אינך יודע עברית ולכן לא תוכל למצוא עבודה במקצועך". לזאובר היה קרוב משפחה בתל אביב ואליו הלך. שמע זה שהוא עתונאי ושאלו מה ידיעתו בעברית. השיב לו: גירסה דינקותא, מבין אבל לא כותב. קרא הקרוב לשכנו, דפס בשם משה כספי, שעבד בדפוס אלכסנדר מוזס בקצה רחוב הרצל, ולאחיו דפוס להדפסת ספרים בקירבת מקום. זה הציע לעולה החדש לבוא לדפוס ולהכיר את סביבתו החדשה.

ריח הדפוס החזירו לימי נעוריו, עת היה בגיל עשרים בעל שבועון ביידיש והונגרית בעירו. הדפוס הקטן של מוזס, שהיתה בו מכונה הדפסה אחת ידנית אשר פלטה כתבי עת מכל הסוגים והגוונים, רחש ככורות. הודפסו בו בעת ההיא כתבי עת שונים, מ"חיות העם" של הקיצונים הרוויזיוניסטים ועד "כתובים" ו"טורים" של שטיינמן ושלונסקי, המורדים בביאליק. ליד ארגזי האותיות ניצבו כמה פועלי דפוס, שדמו לניצבי עופרת, וסידרו את החוברת האחרונה של "הבלש" של דוד תדהר. שמע זאובר שבשפה העברית מדפיסים ומוכרים ספרות בלשית, אמר לאדם שהציג עצמו בשם שלמה בן ישראל, הכותב עבור תדהר את חוברותיו: אם קונים "בלשים", יקנו בוודאי עתון שיספר על מעשי בלשים ונגבים. בעל הדפוס שמע את הדברים והעיר: כאן לא הונגריה. אין כאן סיפורים כאלה למלא עתון. מה שיש, נדפס בעתונות. אמר זאובר: בתי משפט יש כאן? אמרו: כמובן. הפטיר: אם יש בתי משפט, אז יש משטרה ויש בתי סוהר, ויש נגבים מכל הסוגים. מכאן, שיש מקום לעתון שיספר על נושאים אלה — גישה חדשה ונועזת בארץ ישראל של שנות השלושים הראשונות.

שלמה בן ישראל, (כיום עתונאי שעבר את גיל גבורות, המתגורר בניו יורק), שסיים עיסוקו בכתבת "הבלש" וידע יידיש על בוריה, אמר לעולה החדש שהוא מוכן להיצמד להרפתקה כזו. הוא התנה זאת בכך, שיובטח לו שכר של לירה לחודש לפחות, הואיל והוא עומד להינשא לאשה מארצות הברית, וזקוק להכנסה קבועה, חלקית לפחות. היה לו ניסיון עתונאי מסוים. כמה פעמים פרסם מאמרים ב"דואר היום", ומדי פעם שלח כתבות לעתונות יידיש בארצות הברית. אלכסנדר מוזס הסכים להדפיס ארבעה גליונות באשראי ואף העמיד לירה אחת כמקדמה. זאובר ובן ישראל נתנו כל אחד לירה נוספת, ובשלוש הלירות שנאספו רכשו השותפים נייר. ממפיץ העתונים שמחה הולצהגדלר ברחוב הרצל 10, שהיה מפייץ "הבלש" ועתוני יידיש "מאמענט" ו"היינט" מווארשה ו"פארווערטס" ו"אמעריקאנר" מגניו יורק, קיבלו שתי לירות כמפרעה

עבור עתונים לעתיד לבוא.

חלפו שבועיים עד שהופיע הגיליון הראשון. השותפים קיבלו את הצעת זאובר שהעתון ייקרא "עתון מיוחד", כדי שהכל ידעו שהוא שונה מכל עתון אחר שהופיע בעברית עד אז.

יש הסבורים, שעתון הוא ראי המציאות. דעתו של זאובר היתה שזו אמת חלקית בלבד. הוא לא חיפש את האמת והסתפק בחצאי אמת. לא היתה בו יומרה של שליחות, אלא רצון ליצירת עתונאית לשמה. נעלה מכל ספק, שהוא היה "סוס עתונות" גזעי. בקבלו ידיעה "עסיסית", רחב ליבו, ושרירי נחיריו נמתחו. מבחינה זו הוא היה בן זמנם של מחדשים משני צדי האוקיינוס. באותם ימים כבר היה ידוע בעולם העתונות השבועון "טיים", שייחודו בסגנונו, ושלעתים ויתר על עובדות למען אַמרה או כותרת נאה. כך גם העתון הוותיק "אקומוניסט" באנגליה, שמאז ומתמיד שימש אב טיפוס לשבועון מגופה וערוך למשעי. העתונים השבועיים באנגליה המשיכו בשמרנותם, אבל ה"ניוס אוף די וולד", שכולו היה בנוי על הכותרות לידעות על פלילים, מין וכיוצא באלה, זכה לתפוצת מיליונים. זאובר, כאמור, לא ידע אנגלית, אבל המהפכה בעתונות השבועית הטביעה חותמה על העתונות ההונגרית, שברובה נעשתה בידי יהודים. יתרה מזו, היתה זו השפעת גומלין, מאחר וכמה מטובי העתונאים בהונגרית, יהודים, נקלטו באנגליה לא בגין בקיאותם בשפה האנגלית אלא בכוח כשרונם לעצב ידיעה וכותרת בכל שפה. כך או אחרת, לימודו את העתונות כשוליה בכודפשט התגלה כיעיל ומבטיח בארץ ישראל של קיץ 1934.

שחיטת פרות קדושות

הגלופה הראשונה של "עתון מיוחד", עם חצי גרוש תלוי על קרנו המלוכסנת של ה"ע" שהפך לסמלו המסחרי, הוכנה בהקפה בצניקוגרפיה של רינדזונסקי, ששירתה את העתונות העברית, הערבית והלועזית למעלה משנות דור. שטח מחייתו של עתון מיוחד שכזה לא היה מובטח מראש. אחרי הכל, "עתון מיוחד" הפך את התפל לעיקר, אבל התברר, שהקהל לא נשאר אדיש לניסיון כזה. אלף העותקים בהם הודפס הגיליון הראשון נמכרו עד האחרון.

ה"לוגו" של "עתון מיוחד" עם מטבע חצי הגרוש

פּאָן אַיִלָּה

שנה א' גיליון ד' יום א' ה' ט"ב ה'תר"ז
למודי-יטודס בלתי-תלמי לנקודת צפונה

מעילה בכספי הביתן הבולגרי בדרך המורה

סוחד שמת בודשה קם לתחיה בת"א

תאות השלחן הירוק מרעילה את אונת חל-אביב

חיות-אדם אורבות לגשים בלתי מוגנות

הניח 30,000 לא"י ליתומים ובניו הוא נשאר בחוסר כל

מלפני סגילת בית-יתומים בעיר וכלי יתומים נכנסו לשנתו ה-13
והודו מתיק בית משפט אחד למשנהו

רב, אפוסטרופוס ליתומים, שלא ציית לפסק דין והרבות הרגשים

החלטת בית דין...
ביום...
המקרה...
השופט...
התביעה...
ההגנה...
הפסקה...
הפיקוח...
ההוצאה...
המקרה...
השופט...
התביעה...
ההגנה...
הפסקה...
הפיקוח...
ההוצאה...

החלטת בית דין...
ביום...
המקרה...
השופט...
התביעה...
ההגנה...
הפסקה...
הפיקוח...
ההוצאה...
המקרה...
השופט...
התביעה...
ההגנה...
הפסקה...
הפיקוח...
ההוצאה...

החלטת בית דין...
ביום...
המקרה...
השופט...
התביעה...
ההגנה...
הפסקה...
הפיקוח...
ההוצאה...
המקרה...
השופט...
התביעה...
ההגנה...
הפסקה...
הפיקוח...
ההוצאה...

החלטת בית דין...
ביום...
המקרה...
השופט...
התביעה...
ההגנה...
הפסקה...
הפיקוח...
ההוצאה...
המקרה...
השופט...
התביעה...
ההגנה...
הפסקה...
הפיקוח...
ההוצאה...

בידיעות חסרות שחר. יותר מזה הסתבך בידיעות, שהיו בתחום צנעת הפרט. כיוון שלא הסתיר שייכותו לאותם פרסומים, היה לאימת סביבתו. זאובר השקיע רבות בחינוכו העתונאי ונדמה היה לו, שמתרבים הסיכויים כי בסופו של דבר יהיה לו עתונאי טוב בבירה.

בוקר אחד נקרא זאובר באורח דחוף לירושלים. שטרנבך תלה עצמו, ובמכתב שהשאיר ביקש סליחת קרובו זאובר שהכויבו. המכתב הסתיים במלים אלה: "בזכותך אהיה רפורטר מעולה בגיהנום. תודה." את מקומו של שטרנבך מילא כרפורטר "לכל הארץ" עול ימים כבן שבע עשרה ממשפחת גולדשטיין, שעלתה מהונגריה. העלם, אביעזר שמו, כתב חיבורים יפים בבית הספר וניסה כוחו לכתוב "בלש", כאשר הגיע אל עורך "עתון מיוחד" שפגשו בשעת עימוד העתון בדפוס. שאל אותו זאובר בקול אבהי: כתבת פעם שירים? לא, השיב הטירון בדחילו ורחימו. אם כן, הפטיר העורך, התחל לעבוד. לך לבית המשפט, למטרה ולרבות וכתוב מה ששמעת וראית.

העתונאי הצעיר התבגר במהרה בצילו של "עתון מיוחד" ועורכו. בפרוץ מלחמת העולם היה מראשוני המתנדבים לפלוגות הקומנדו הבריטיות. כתבותיו היו מתפרסמות מדי פעם ב"עתון מיוחד", תוך הדגשה: "מאת כתבנו המיוחד בחזית". לימים שינה את שם משפחתו לגולן והיה מראשוני הכתבים והעורכים ב"ידיעות אחרונות".

השדות ורינונים

בדרכו המיוחדת היה זאובר איש עקרונות. לחברו לעבודה יהודה אדלשטיין הבטיח שהתאריך העברי יהיה היחיד שיידפס בעתון. כשם שוויתר למען הידידות המקצועית על תאריך מקובל על הבריות, ויתר גם

כמקובל באותם ימים, נטלו שני העורכים את הגיליון הראשון שיצא ממכונת הדפוס ומיהרו להתייצב אתו בפני ביאליק. הלה, שהכיר את בן ישראל, סבר שהביא לו "בלש" חדש, אך במקום "בלש" גפרס לעיניו עתון מלא כותרות בעמודו הראשון. הסתכל ביאליק בעתון, קרא מה שקרא, בירך את העורכים באריכות ימיו של בכורם המודפס ואמר בערך במלים אלה: ראיתי עתונים כאלה בידיש. בעברית זה כמעט חידוש, וטוב שהעברית נצרכת למען שכזה. אולם זכרו, היטב: בעיירה, כאשר היה מגיע קריקס ואחד הלוליינים היה מהלך על חבל שנמתח מעל לנהר, הצטופפו הכל ומחאו כף. כאשר מעד המהלך הפלאי ונפל למים, צחק כל הקהל כפה מלא ובהנאה. ואכן, שלמה בן ישראל מעד, וכעבור שלושה חודשים נפרד משותפו והלך להיות עתונאי בעתונות יידיש בניו יורק. אלכסנדר זאובר המשיך לטייל על חבלו ימים רבים.

זאובר התמכר לחלומו בכל להט מרצו. תוך שבועות מספר הפך מעולה חדש לעתונאי ותיק. בעשרת הגיליונות הראשונים של עתונו שחט יותר פרות קדושות, שהיו קיימות ביישוב, מאשר העתונות העברית הממוסדת בכל חייה. הוא לא הסתיר את חלומו: להוציא לאור יומון. מאיר גרוסמן, שהושיעו העתונאיים לא קהו גם כאשר התמסר לצידו של זאב ז'בוטינסקי לבניין תנועת האופוזיציה להסתדרות הציונית בהנהגתו המתונה של חיים וייצמן, פעל בעת ביקוריו בארץ להוצאת יומון רוויזיוניסטי, מתון יותר מ"חזית העם".

בשיחותיו עם חבריו לדעה במפלגתו, ובעיקר עם ברוך ויינשטיין שנחשב לנושא כליו, שמע על ייחודו של השבועון "עתון מיוחד", שמייסדו אדיר חפצו להפכו לעתון יומי. נוצר קשר עם זאובר, וכשמלאו ל"עתון מיוחד" שמונה חודשים, הפך לצהרון. כעבור שלושה חדשים גווע, ואחר עוד כמה חודשים חידש הופעתו כשבועון. זאובר חזר להיות עורכו הראשי ובעליו לכל דבר. הוא המשיך לשחוט את פרותיה הקדושות של הארץ. לדבריו, בארצנו הקטנה יש יותר בהמות כאלה מאשר מכל הודו הענקית. עוזרו הראשי, שהתמיד בהכנת העתון וכונה "המתמיד" בזכות רוחב ידיעותיו בשפה העברית ומקורותיה, היה יהודה אדלשטיין. זאובר היה מביא את הסיפורים שצבר במשך השבוע, ואדלשטיין היה משכתבם ועורכם.

ל"עתון מיוחד" לא היה מעולם משרד משלו. העתון הוכן ליד שולחן צדדי בדפוס, או ליד שולחנו של אדלשטיין במערכת עתון "הבוקר" ולרוב בבתי קפה שונים.

זאובר תמיד רץ. כאשר התבסס העתון הוא נשא אשה בדרכו החפוזה. מידידו ברוך ויינשטיין שאל מגבעת, הביא שני עדים והחופה הועמדה. אותו יום היה יום רביעי, בו הוכן העתון לדפוס. הוא השאיר את אשתו אצל קרובה, ואחר שהעתון נדפס לקחה ונסע אתה לבלות אצל קרובו הסטודנט שטרנבך בירושלים — ירח דבש של עשרים וארבע שעות.

רפורטר מעולה בגיהנום

מעולם לא פרסם את מספר הטלפון בביתו או בדפוס. הוא נהג לומר: "חבל על הזמן. כאשר ישנה ידיעה מעניינת אני מגיע אליה, או שהיא מגיעה אלי." כתב אחד ויחיד היה לו — ידידו וקרובו י. שטרנבך, איש ירושלים. היה זה רפורטר וריז, לעתים זריז מדי שלא פעם סיבך את בעליו

אלכסנדר זאובר —
עורך "עתון מיוחד"

לאחר שנסתם הגולל על עתונו. עם קום המדינה גילה עייפות מעתונו המיוחד. הוא חיפש דרכים להפכו לעתון יומי או לחסלו. נראה, שגם עתונאי נמרץ כזאובר התעיף מהשיגרה שפקדה את עתונו. עיקר הכנסתו באה לו מהיותו בורר מוסמך, שהבריות התדיינו מרצונם החופשי בפניו. כאשר חל הפילוג ב"ידיעות אחרונות" וקם "מעריב" התיצב זאובר לצידו של יהודה מזוס, הבעלים של "ידיעות", שפתח בגיוס מזורז של עתונאים חדשים כמקום אלה שנטשוהו. ידידו הרצל רוזנבלום, שהיה לעורכו של העתון עודדו בעבודתו החדשה, בה התמיד עד סוף ימיו. חלפו חודשים מעטים, ו"עתון מיוחד" נדם. יש אומרים לרווחתם של רבים, ויש אומרים לאנחתם של אחרים.

פיק פחה מוכר מטוס

המעלעל בגיליונות "עתון מיוחד" המרוכזים בכרכים המצויים רק בספריות מעטות, יבחין בנקל, שכמה מכותרות העתון לא נס ליחן ולא פג טעמן. הבעיות, מתברר, לא השתנו. פעם היה דרוש לפירסומן עתון מיוחד, בימינו הן נתלת העתונות כולה. זאובר היה הראשון שהנהיג מודעות של שידוכים. "השדכן המודרני ליכור" משנות השלושים כיתת רגליו ממערכת למערכת וביקש לפרסם את מודעותיו, לשווא. "עתון מיוחד" לא זו בלבד שהקדיש לו מודעה, אלא שכעבור זמן הועיד לו למשך שנים רבות את העמוד האחרון של העתון ואף פרסם ברבים דעות של זוג השדכנים ליבר ורעיותו, שלחמו להקמת משרד שידוכים מודרני ובין לאומי.

מדור אחר שהעתונות הכללית זלזלה בו וזאובר הפכו למדור קבע היה "צחוק מיוחד". היו אלה בדיחות שליקט מהעתונות ההונגרית, שהגיעה לארץ ובדיחות יהודיות וערביות.

נושא שיגרתו ב"עתון מיוחד"

על נושאים שונים שהעסיקו את העתונות הכללית. הוא לא התעסק במדיניות חוץ. ברוב ימי "עתון מיוחד" לא זכורים סיפורים בעלי גוון מדיני. הדברים השתנו במקצת לאחר קום המדינה, ולא פעם התקיף את מפא"י שבשלטון, על אף שרבים מאישיה היו ידידיו. זאובר נשאר בתחומו, ונזהר שלא לחרוג ממנו. גם כאשר שכנה הכנסת בראשיתה בתל אביב, ביקר בה פעם אחת בלבד, כאשר הכין כתבה על גורל סדרני הקולנוע שהפך לפרלמנט, שהיו לעובדי מדינה לובשי מדים. לפי עדות עצמו, מעודו לא נכנס ל"בית פרומין", שם שכנה הכנסת בירושלים. בארץ הילכה אמרה, שהיתה קשור בשמו: "אצלנו יש עתון 'צהוב' ששם עורכו זאובר (צח ונקי בידיש או בגרמנית) ומנהל בנק (הפועלים) ששמו ברודני (מזוהם בפולנית)".

על אף שהרבה לכתוב על שערוריות, מעולם לא הוגשה למוסדות העתונאיים כל תלונה נגדו, לא בימי המנדט ולא בשנות המדינה. עם זאת, דרך טיפולו בנושאים הולידה ריגונים ועוררה חשדות ולזות שפתיים. זאובר עצמו היה מקובל, גם כאשר הסתייגו מעתונו. מעמדו כעתונאי הקנה לו מעמד ציבורי. הוא היה חבר באגודות שונות ועיקר פועלו היה בהסתדרות עולי ההונגריה. כן היה חבר מרכז הציונים הכלליים ואחד את "חירות".

עקרונות התנגד לכל צנזורה. אבל — הכריז בפני כל מי שרצה להאזין — אצלי הצנזורה בלב. עתונאות אינה רק משלת יד; זו גם שליחות. לא פעם הוצע לו מטעם מוסדות שונים לצאת בשליחות לחוץ לארץ. הוא השיב בשלילה ועמד בסירובו. בספטמבר 1961, כאשר קיבל על עצמו שליחות של מוסד חסד ונסע לניו יורק, נפטר מהתקף לב בעברו בשדרה השלישית במנהטן. ארונו הובא לארץ והלווייתו יצאה מבית סוקולוב כשאלפים מלווים אותו בדרכו האחרונה. הוא הלך לעולמו כעשר שנים

פיתוח הילדה

רופא חיפני בודק את הבת, ומטפל באם

הצעף שנשכח אצל הסבתא גילה את סוד דאגתה המופרות של האם לבריאות ילדתה

את המורה ואין להפסיק להיות בנה
יום באזהר
הרופא מתחנן
עם המציניטית
הרופא יבא לא היה נשוי
הוא הוציא את המסמכים האלה מני
ידה אצלו בישראל באם ידביקה את
בתה המבוגרת. נתגלה מאסתי נרצה
העלום הניסיון סבתא אשת צעיר
הרופא
בנראה יחסינו עד סיפורי א
יום ב יום המיניסטרן הוא תחית מתי
הת מנושא
כעת תהיה הרופא חוקן על תני
שה הצעירה יבנה נסמכים נוסף מעני
יה העלום בן מנסים ידעיים מתי
האינטרנטיה סבתא

נית ומתדר הרופא הילדה המבוגרת
של בנת
למותר הספר אבטוריה יו הא א
מה שמה יתרה לעמוד נאמב א
אשת נעוריו בכל חים יכח אדם ית
עם זה החליט להוציא לו הספרה את
המסקנות הנכונות.
האחיל לא היה פה כל ענין לה
חשה לא ניסתה האשה אצלו לה
את דברו חמותה המכניסה לה
מבעלה לאחר שהעמית על אמת ה
דה.
כדאי לציין שהבעל גבר צעיר
והרופא — אדם בא מינים יתעורר
ראשו כבר בזמן הרבייה.
אולם כנראה תאבבת המבוגרת

לאחר שהנשים שמעו את פרטי
התיאור, אמרו לה שהיא נכנסת לתור
רו של הרופא כבר לפני רבע שעה
הוקנה נגשה לולת ובלי לדפק תחור
לה ולחכות לתשובה לחצה על הידיה
של המנעול, והולת נפתחה לרווחת
**הרופא מטפל באם הבריאה
במקום הילדה**
כשהוקנה הציצה לתוך החדר נד
המת ממראה עיניה הילדה שוכבת
בעגלה והרופא מטפל באם על המפה
בצורה שאינה נוחתת מקום לשני סוד
שים.
הסבתא שלא התכוננה למחזה כזה
הביעה את השתוממותה בצורה קול

בחי החברה הנכונה בחיפה מסר
ע כשיות היום המעשה שאירע
אורו של רופא עם אם שבאה לבי
ז את ילדתה.
האם שהלכה לרופא היא אשת
יו חיפני ידוע, וכדרכו של כל
אמהות ביקרה אצל הרופא לעתים
לשות כשנרמה היה לה שהילדה
נה כרגישה את עצמה כמתול של
וס
לפר אצל הסבתא
לפני שהלכה לרופא סרה לביקור
ל לבית חמותה כי הילדה אהבה
לו את הסבתא, ואהבה זאת היתה
יה.
לאחר הביקור הוצר עזבה את
הסבתא והלכה לרופא. היא חיכ

עבור בנו מטוס "כמעט חדש" של פיק פחה האגדי, מייסדו האנגלי של הלגיון הערבי. העתונות הערבית גינתה את פיק פחה, על שמכר את מטוסו הקטן ליהודים. פיק פחה רגז שכ"ץ גילה את סוד המכירה, אבל לבסוף התפייס אתו.

סיפור אחר עסק בהתארגנות קומוניסטית, הקשורה לגיוס מתנדבים למלחמת האזרחים בספרד. הוזכרו 12 שמות של "בני טובים", בני משפחות ידועות ביישוב. אבל סיפורים כאלה היו חריגים ב"עתון מיוחד". רובו של העתון עסק בנושאים אישיים, בסיפורי פשע, הידרדרות מוסרית וכיוצא באלה, נושאים המזוהים מעבר לים עם "העתונות הצהובה". מדוע חדל "עתון מיוחד" להופיע? זאובר, כפי שנכתב לעיל, התעייף, אך בהחלט ייתכן כי חש שאחרים נטלו ממנו את פרנסתו. לאחר הקמת המדינה, וללא ספק בשנים שלאחר מכן, החלו עתונים אחרים לפרסם יותר ויותר נושאים בעלי גוון צהוב ו"עתון מיוחד" שוב לא היה מיוחד כל כך בפרסומים כאלה.

זאובר חיפש ומצא שערוריות בכל מקום. אפילו ב.... מחתרת. הוא היה היחיד שפרסם בצורה מובלעת, על עימות בין אצ"ל ל"הגנה" בנושאי טיס. הכל החל כשגם ה"הגנה" וגם אצ"ל החליטו להכשיר טייסים. חברת "אווירון" רכשה בסוף שנות השלושים שני מטוסים בפולין, וקיבלה רשות לפתוח שדה תעופה באשדות יעקב שבעמק הירדן. סוד גלוי בימים ההם היה שמאחורי חברת "אווירון" ניצבת למעשה ה"הגנה".

בשנת 1938, אחרי פתיחת שדה התעופה בלוד, הוחלט באצ"ל לפתוח בשדה החדש בית ספר לתעופה. לאצ"ל לא היה כסף, אולם זאובר ידע שלחברו משה כ"ץ (פרדס כ"ץ, בדרך פתח תקוה, נקרא על שמו), יש בן בשם פרדי, המוכן לחיות בארץ רק בתנאי שאביו יפתח למענו בית ספר פרטי לתעופה. בין שני גורמי התעופה היישוביים פרץ סיכסוך, נערכו משפטים, והפרסום הראשון בגרון (מבלי לגלות את המסתתר מאחורי המשפטים הללו) היה ב"עתון מיוחד". צירו של הסיפור היה, שכ"ץ רכש

הכותרות המחורזות של "עתון מיוחד"

זאובר, בסיוע עוזריו שידעו עברית טוב ממנו, חיבר כותרות מחורזות ב"עתון מיוחד". מספרן רב ביותר, ולהלן לקט דוגמאות מייצגות:

■ דודאי מהחורון, שגנב טלית מחבל כביסה, נידון לחודשיים ימי תפיסה.	■ רשרוש בלבו של חתן גרם לביטול נשואין לבתו של רפתן.
■ חבר החוגים המרכסיסטיים בתל אביב גנב כספה של אמו החורגת והמשטרה מצאה אותו מוסתר בחדרו בשכונת ברוכוב, מאחורי תמונת קרל מרכס במסגרת.	■ חלוצה ותיקה ורווקה מרמת הכובש זכתה בבעל בנקל, לאחר שפרדסן אלמן מכפר סבא, אצלו עבדה כאומנת, הניף עליה מקל.
■ לבעלה אמרה בפני בית דין רבני שהם זוג מהשמיים, ובמיטת המאהב הרגישה כדג במים.	■ רשת סוחרי נשים פרושה על ארץ הקודש, ובעליה מחדשים את המלאי החי מדי חודש.
■ נהג, שהתקלקל לו המנוע, ביקש לפנות בחורה צנועה בכרטיס קולנוע.	■ המדינה הביאה שביעות מורים לרוב, ואלה מפקירים את הילדים לרחוב.
■ חברת קיבוץ בחולצה כחולה ושרוך אדום נתפסה בשעת מעשה עם בחור ישיבה בחדרו, כשהוא רק בציציות וכולו ערום.	■ משפט דיבה מלוכלך נגד סבון יצהר מעמיד את תיאטרון לילה-לו באור מכוער.
■ חבר אגודת צער בעלי חיים טוען במשטרה, שהכה בצדק גמור כלב שנשך חתול, השייך לחברתו הידועה בציבור.	■ עורך דין מרביץ לחותנתו במטריה ביום שרב, ואשתו מגינה על אמה המותקפת בבעיטה מהממת באחוריו.